

בראש המיבצע עמד מפקח שלום אפל מהיחידה המרכזית. השתתפה בו גם הי שוטרת סימה ממיחלק המוסר, שהתפרסמה מאוחר יותר בעיקבות החלק שנטלה ב- מיבצע-ראווה אחר - חיסול משרד-ההי כרויות מוניטין. שולמית בופמן הקשישה נזרקה לבית-המעצר המחוזי באביר-כביר. אחרי שנסתיימה החקירה והיא שוחררה, הוגש נגד שולמית בופמן כתב-אישום ב- בית המישפט המחוזי בתל-אביב. בכתבי האישום נטען כי "בתקופה שבין השנים 1979-1977, או בסמוך לכך, איפשרה ה- נאשמת לפרוצות וללקוחותיהן להשתמש בדירתה לשם עיסוק בזנות, תמורת חלק מהאתנן שקיבלו. הנאשמת החזיקה וניה- לה בית-בושת בדירתה".

בכתב-האישום נטען עוד, כי "בתארי- כיום בלתי-ידועים, במשך התקופה הנ"ל, נהגה הנאשמת לשלוח גברים, לשם קיום מגע מיני, לשתי זונות. הנאשמת קיבלה סך של 50 עד 100 ל"י כהלקאה באתנן מכל לקוח ששלחה לזונות אלה". שולמית בופמן היא כיום בת 74. ל- דבריה, כאשר נישאה לפינחס לבון, לא היתה עדיין זונה, בניגוד לרכילות. הת- דרדרותה החלה, לדבריה, רק אחרי שלבון נזח אותה. אולם עוד לפני שהכירה את לבון היתה ידועה, במושגים של אז, כי

לשולמית פרידמן, נהג מוניטין, גרוש אף הוא. בתמונה שולמית (באמצע) יחד עם בעלה וחברות.

בעל שלישי

מופקרת, העוברת ממיטה למיטה. ידעו לספר עליה כי שכבה עם כל גדוליה-הישוב. מאוחר יותר, כאשר פתחה בקאריירה של יצאנית-צמרת, המשיכה לקיים עימם יח- סים, אך תמורת תשלום. לבון לא ידע עם מי הוא מתחתן. הדבר נודע לו רק למחרת ליל-הכלולות. זאת היתה הסיבה לשינוי המפתיע שחל בו כלפי האשה שאותה אהב. אף היסט לפני שהחליט להתגרש, הרי שאחיו ובני-מישי- פחתו שיכנעו אותו.

עבור שולמית היתה זו מכה קשה מי נשוא, שהביאה להתדרדרותה. במשך עש- רות שנים נשאה עימה את סודה של פרשה עלומה זו. במשך כל אותו הזמן לא פסקו הרכילות מסביבה. אך היא הבליגה. הסוד היה נחלתה של שיכבה מצומצמת בצמרת המדינה. הציבור הרחב לא ידע מעולם למי היה נשוי פעם שר הביטחון, שהפך לאחר מכן למוקד הפרשה אשר זיעצה את המדינה - פרשת-לבון. השבוע אותה שולמית בופמן לפתוח את סגור ליבה ולגולל את סיפור חייה, בפעם הראשונה.

סיפרה שולמית בופמן:

אני אשה זקנה, למודתי-יטורים, אם לבן ובת מבוגרים. אני נמצאת על סף יאוש, מלאת סבל נפשי ואכזבה מן החיים, כש- התברה כולה מתנכרת לי. במשך השנים הפכו חיי לגיהינום. כל

מה שאני מתחילה לעשות נהרס לגמרי. אני בודדה ועוזבה ונודפת עליידי החברה ועליידי המישטרה. אין לי עוד הרבה לחיות, ולא מניחים לי. כולם מפנים לי עורף, וגם מישפחה ובני. אני יכולה לסבול עוד. הדרך היחידה היא לספר כיצד הגעתי אני, שולמית בופמן, בת למישפחה הגונה ומכובדת, עד הלום.

"לבון לא

סיפק אותי"

נודדתי בעיירה קטנה, ליד אודיסה, ברוסיה. הייתי הבת הקטנה ביותר למישפחה שבה שמונה ילדים. גדלתי ב- בית מסורתי ומכובד. אבי, שהיה בעל מחצבות-סיד, אדם משכיל ונערץ, רצה שבניו יהיו מהנדסים ורופאים. הוא דאג לתת לנו השכלה רחבה. כולנו למדנו ב- גימנסיה רוסית. מילד זאת היתה בבית מחנכת צרפתית מיוחדת.

בילדותי חלמתי להיות אחות ומטפלת. ריחמתי תמיד על חיות ועל בני-אדם וסבלים, ורציתי לעזור להם. לא ידעתי שבחיים אודקק גם אני לרחמים. כשהייתי בת 16 עליתי, עם שני אחים שלי, לארץ. יחד עם עוד שני אחים, ש- הגיעו קודם, הם יסדו את קבוצת האינסטי- לטורים שנקראה קבוצת ריבניצה, על שם העיירה שבה נולדנו. הם עשו את הביוב הראשון ברחוב אלבני.

אני חייתי יחד עימם. עבדתי איתם, ניי הלתי את הבית, בישלתי וכיבסתי עבור חמישה גברים. מילבד האחים שלי היה עמנו עוד פועל אחד, שלמה מרקמן, בן יליתנו. הוא היה מבוגר ממני בתשע שנים. הייתי אז נערה חיננית ודי מושכת. שלמה היה מעוניין להשאר קרוב לאחים, שהצליחו בעבודתם, ונשא אותי לאשה.

הייתי אז בת 17 - וטיפשה. הוא היה הגבר הראשון שהכרתי, גבר יפה ובריא. שנה אחרי שנישאנו נולדה לנו בת. בגיל 18 הייתי כבר אם.

בעלי הפך למכונאי בבית-חרושת לקרח, ועברנו לחיפה. חיינו חיים תקינים קרוב לעשרים שנה. בשנה החמישית לנשואינו נולד לנו הבן. חיינו היו רגילים ושיגרי- תיים. הייתי עקרת-בית ואם טובה לילדי. בתחילת מלחמת-העולם השנייה עברנו לגור בתל-אביב. גם אני וגם בעלי גוייסנו למישמר האזרחי. הוא היה מפקד אזור ואני טלפוניסטית. אז החלו להופיע הסדקים הראשונים בחיי המישפחה שלנו.

בהג"א הכיר בעלי אשה נשואה, חשוי כת ילדים, בשם ריבקה. אני לא יודעת מה שהתחולל ביניהם. אולם ראיתי שבעלי מתנהג עמי שלא כרגיל. הוא לא היה חוזר בלילות הביתה. התחלתי להפיש את הר סיבה, עד שאחד מאנשי הג"א סיפר לי על ריבקה. ניסיתי לשוחח עמו. אמרתי לו: "ישנן שמועות שהתאהבת באשה אחרת." תשובתו פגעה בי מאד. הוא אמר: "זה מודרני, ולא איכפת לי שגם לך יהיה אהוב".

כך החל ההרס בחיי המישפחה שלנו. מעשיו ודבריו חרפו אותי לחפש לי ילדים, שאוכל לבלות בחברתם. לאחר תקופה קצ- רה של חיים בצורה כזו, ועשרים שנות נשואים, הגענו למסקנה שעלינו להיפרד. הקורבנות היחידים היו שני ילדינו. מסרנו אותם למסוד בקיבוץ גיבעת-השל-ו- שה. נפרדתי מבעלי ללא כל תשלום פני- צויים או דמי מזונות. חיי היו קשים מהי רגע הראשון לפרידה. הייתי חסרת אמצעים, והייתי מוכרחה להילחם על קיומי. עבודתי כמטפלת בויצו. גרתי בחדרים שכורים. התקשרתי אמנם עם גבר אחר, אך לא היינו יכולים להתחתן, מחוסר אמצעים. ואז היכרתי את פינחס לבון, התחתנו. אחרי שהוא עזב אותי נשברתי לגמרי. למה היה צריך לעשות לי את זה?

אשה שניה

לפינחס לבון היתה לאה ("לוסי"), שאותה נשא לאשה בשנת 1947, זמן קצר אחרי גירושיו משולמית. לוי התקבלה עליידי מישפחתו ועמדה לימינו עד יומו האחרון. היא העניקה ללבון את האושר המישפחתי.

פרנסה. חיי לא היו שווים הרבה, אבל רציתי לחיות בכל מחיר - אפילו במחיר כבודי.

חזרתי לרחוב, הפעם בשפל המדרגה - יצאנית-רחוב פשוטה. אבל לא היה קל לאשה בגילי להסתובב ברחוב ולחפש לקר- חות. החלטתי להשכיר חדר אחד בדירה לזונות כמוני, תמורת תשלום, כמו במלון. השכנים שלי הלשינו למישטרה ואני נעצרתי. הודתי באשמה בפני השופט ואמר- תי לו: "זה לא פשע להיות זונה. פשע מה שהחברה עושה לי." הוא קנס אותי ב-75 לירות.

ניסיתי לחזור למוטב. ביקשתי מהאחים שלי שיסדרו לי עבודה. דפקתי על דלתות, צילצלתי בטלפונים. אף אחד לא רצה להכיר אותי. לגבי החברה, מוטב היה אילו הייתי מטביעה את עצמי בים ונעלמת. אבל אני רציתי עוד לחיות.

מאז עברתי את כל הצרות שבעולם. התחתנתי שוב, הפעם עם עולה חדש, קרל ברנשטיין, רופא שיניים במיקצועו. שוב פעם מיררו לנו את החיים ושוב פעם בעלי עזב אותי. בפעם הרביעית בחיי התגרשתי. איבדתי כל תיקוה להתקשר עם גבר בריאות. התחלתי להזמין אלי אנשים לשם שיחה, הכרה ובילוי. הם היו בעיקר אנשים מהחברה שהייתי ישיכת אליה קודם, ו- שפנתה אלי עורף.

כל גבר שביקר אצלי היה מוכן לשבת ולשוחח עמי, לבלות, לשלם את התמורה וללכת. איש מהם לא היה מוכן להופיע עמי בפומבי. באופן כזה הכרתי אנשים מעניינים, בעלי השכלה ובעלי עמדותי- מפתח בחיי המדינה.

במשך הזמן קשרתי קשרים עם יצאניות קטנות, שהיו באות אלי הביתה ומקבלות לקוחות. עד שנולדתי ברשת של המישטרה. האשימו אותי בניחול בית-בושת וקיבלתי חצי שנה פנים וקנס גבוה. כשיצאתי המשכתי עם זה בשביל לשלם את הקנס, ואז קיבלתי עוד פעם חצי שנה.

הייתי חברה במועדון קשישים. כששמעו שם שעצרו אותי, וכתבו בעיתונים על העבר שלי, הם זרקו אותי. עכשיו אני בודדה לגמרי. העיירה שחררה אותי ב- משך שנים מתשלום מיסים. עכשיו הם הזמינו אותי ורוצים שאשלם להם 6000 לירות. בכיתי לפנייה שאין לי כסף, אבל הם אמרו לי: "קראנו עליך בעיתונים, יש לך בית-בושת ואת מרוויחה הרבה כסף. אז תשלמי!"

האחים של פינחס היו מציקים לי גם אחרי שהתגרשנו. היו באים אלי הביתה או שולחים אלי אנשים שהשביעו אותי לא לפרסם את העובדה שהייתי נשואה לו. הם לקחו ממני את כל התמונות המשותפות שלי עם פינחס, ואפילו את המיכתב ששלח לי. לא נשאר לי כלום ממנו.

יומי חיימן

אני בכלל מצטערת שהיכרתי אותו. כל הצרות שלי מאז זה רק בגללו. בגללו נהייתי זונה. אבל מצד שני, אם הוא לא היה עובד אותי, אני במילא הייתי עוזבת אותו. הוא לא היה יכול לספק אותי. אני רק לא מבינה בשביל מה הוא היה צריך להתחתן איתי בכלל. בשביל לשכב עם בחורה צריכים להתחתן איתה? בשביל לשתות כוס חלב צריכים לקנות את כל הפרה?

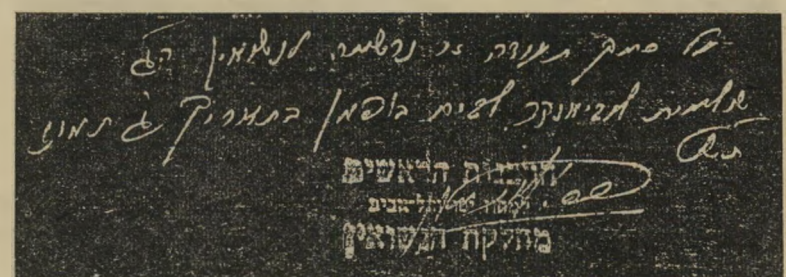
"רציתי לחיות -

גם במחיר כבודי"

אין פלא שנפלתי ברוחי. הייתי עוזבה מצד מישפחתי, מצד ידידי וחברי, שרק שבוע קודם רקדו בחתונה שלי. כולם התנכרו לי. עזבו אותי לבד, עם 1000 לירות בבנק, שאותם קיבלתי מהמישפחה של לבון.

אף אחד לא היה מעוניין להכיר אישה בת 42, שבעלה עזב אותה בליל הכלולות. לא נשארה לי ברירה. חיי היו הרוסים. לא היתה לי תיקוה. הלכתי אל אנשים שעוד רצו בי. הייתי מוכרחה לצאת לרחוב ולמכור את הדבר היחיד שעוד נותר לי - את גופי. אחרי שנה קניתי את הדירה. באחד הימים פגשתי ביצחק פרידמן, נהג מוניטין מבוגר ממני ב-12 שנה. גרוש ואב לארבע בנות. נישאתי לו. חיינו המשות- פים החזיקו מעמד שנה וחצי. הם התפוררו בגלל סיבה אחת, בגלל השכנים. לא הסתרתי מבעלי החדש את עברי. אבל השכנים לא יכלו לסלוח לי. הם החי- לטו לגרש אותי מהבית בכל האמצעים. הם היו עוצרים כל אדם שהיה בא לביקר אותנו ומספרים לו כי במקום קיים בית- בושת. הם הפיצו שמועות בכל השכונה. לא יכולנו ללכת ברחוב מבלי שיצביעו עלינו באצבע.

שינוו נשברנו. בעלי לא החזיק מעמד ונפרד ממני. נשארתי שוב לבדי, ללא

נשואין שלישיים על גב תעודת-הגירושין מפינחס לבון כתוב: "על סמך תעודה זו נרשמה לנשואין הגברת שולמית לוביאניקר לבית בופמן, ב'ג' תמוז תש"ט." הדברים נרשמו כשנישאה ליצחק פרידמן.